

[J. Oskar Andersen.]

Jeg finder, det er en fortræffelig Plan, der her er fremsat af Ministeren for offentlige Arbejder, og at den sikkert byder tilfredsstillende Lokaler for Radiofonien. Dette, at den efter 15 Aars Forløb vil have sit eget Hus, er jo ogsaa meget tiltalende for denne Institution. Det giver jo tillige — og det er det, som i denne Sag maa fremhæves — det kongelige Teater en Chance for at faa sine Forhold ordnet, hvad vi nu i saa lang Tid har debatteret her og ønsket at komme til Ende med. Jeg vil rette en Tak til den højtærede Undervisningsminister, fordi han har fremsat det Lovforslag, jeg her er Ordfører for. For det første, fordi han skaffer os fri for den Plan, han tidligere havde om at anbringe det kongelige Teaters Dobbeltscene, om jeg saa maa sige, som et Anneks i Dagmar-teatret, en Plan, som jeg i mange Henseender fandt var meget uheldig. Dernæst, fordi Ministeren derved tilkendegiver, at i alt Fald Regeringen — efter Udtalelser af Venstres ærede Ordførere kan man jo ganske vist ikke paaregne dets Støtte for Regeringen i dette og flere andre Spørgsmaal, i alt Fald ikke en vedblivende Støtte — vil holde paa de 3 Kunstarters Forening ved Teatret, og i det hele taget fordi man nu faar Teaterspørgsmaalets Løsning frem i fuldt Dagslys, medens der tidligere har været Tale om at ordne det bag Offentlighedens Ryg i Finansudvalget. Rent foreløbigt vil jeg altsaa sige, at det er glædeligt, at Regeringen accentuerer, at de 3 Kunstarter hører hjemme paa det kongelige Teater, og at det netop er det, der gør Nationalteatret til det, som det bør være. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard citerede en tidligere Partifælle af mig, Hr. Johan Knudsen, som havde udtalt sig om Opera og Ballet, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hans Udtalelser ingenlunde er Udtryk for mit Partis Opfattelse. Jeg haaber ogsaa, at de fleste af dem, som har Teaterinteresse, ser anderledes paa Sagen end Hr. Johan Knudsen, der jo tidligere har været Direktør for et dramatisk Teater og naturligvis ser ensidigt paa den dramatiske Kunstform og dens Ret.

Jeg vil tillige udtale, at derigennem er der fra Ministeriets Side accentueret, at man ønsker et kongeligt Teater, som er Statsteater, og det giver Udtryk for det, som vi jo Gang paa Gang i Aarenes Løb har haft Lejlighed til at bemærke, at det kongelige Teater ved visse festlige Lejligheder repræsenterer Nationen og Staten. Der er

saa tidt blevet sagt, og det kom ogsaa frem i Venstres Ordførers Tale, at det er et Teater for København, men saa kan man jo lige saa godt sige, at en hel Række andre Institutioner, f. Eks. Universitetet, er Institutioner for København. Hvis det kongelige Teater arbejder paa den rette Maade, er det ikke en Institution for København alene, men for hele den danske Nation, ikke mindst fordi Teatret har en særlig Pligt med Hensyn til Sprogpleje, med Hensyn til at fremme og bevare det danske Sprog paa en saadan Maade, at det virkelig kan være til Gavn for hele Nationen. Ved visse Lejligheder viser det sig ogsaa, at det danske Folk forlanger, at der er en Institution, som kan, om jeg saa maa sige, festligt repræsentere Nationen. Vi havde nylig et Eksempel, da Færingerne var her-nede. Hvad vilde man dog sige, hvis vi ikke havde et Sted, en Institution, hvor man kunde modtage Gæster som disse eller fremmede Gæster eller sætte et Punktum ved Jubilæer eller andre festlige Lejligheder. Saa er det dog herligt, at den danske Stat har en Institution, hvor noget saadant kan foregaa. Og hvor meget man nu end taler om, at det er Københavnerne, som nærmest har Udbytte af Teatrets Ydelser, vil man dog sikkert, hvis man undersøger, hvem de besøgende er, se, at der er en stor Del Provinsbeboere, som har Glæde af det.

Jeg er derfor, som sagt, glad for, at Lovforslaget accentuerer, at man ønsker at opretholde en Statsscene, og at man ønsker at gøre denne Statsscene til en Dobbeltscene. Planen betyder nemlig, at man nu vil gøre en Prøve paa, om dette ikke baade af kunstneriske og økonomiske Grunde vil være det rette, hvad man jo længe har formodet. Jeg hilser ogsaa med Glæde, at man dermed har skrinlagt det uheldige Dagmar-teaterprojekt, thi jeg er ganske overbevist om, at denne Form for en interimistisk Dobbeltscene kun vilde have kompromitteret fremtidige Forsøg med en Dobbeltscene dels paa Grund af de finansielle Vanskeligheder, der vilde være ved denne Ordning, og dels paa Grund af de kunstneriske Mangler ved den. Jeg indrømmer imidlertid, at der ved denne interimistiske Dobbeltscene var noget, der kunde betragtes som et interessant Plus, nemlig at vi fik at vide, om der er Publikum til en Dobbeltscene. Derfor er jeg ogsaa meget glad ved det foreliggende Lovforslag, fordi dette i en vis Forstand giver en interimistisk Ordning. Det regner nemlig med, at hvis man ikke finansielt og kunstnerisk kan opretholde Dobbeltscenen